

Praha-Žižkov, 12. 7. 2020
P. Jareš

Životní zaměření křesťana 1K 10,23-33

Být křesťanem neznamená neustále křečovitě sledovat, co smím a co nesmím. S takovým přístupem se jako věřící snadno dostáváme do izolace od lidí kolem nás. Společně s evangeliem pro ně přestáváme být srozumitelnými. Být křesťanem však neznamená ani bezbřehou volnost. V takovém případě bychom se světem lidí kolem nás snadno splynuli. A i když bychom si s nimi třeba hodně rozuměli, evangelium by pro ně bylo opět nesrozumitelné. „K čemu vlastně potřebuji věřit v Krista? Vždyť mezi mým a tvým způsobem života není prakticky žádný rozdíl!“ Ať už se život věřícího člověka točí kolem pravidel nebo naopak kolem jeho svobody od pravidel, v obou případech je jeho pohled zaměřen na sebe sama. Je zahleděn do svého vlastního života, do svého vlastního prospěchu. Učedník Ježíše Krista však má být člověkem s novým životním zaměřením. Jeho pozornost Kristus obrací k prospěchu druhých - ať už jsou ti druzí věřící nebo ne. Pro Kristova učedníka tak není zásadní otázkou, co smí a co nesmí. Hlavní pro něho je, zda je svým jednáním druhým prospěšný. Tím prospěchem je, aby druzí byli spaseni. Aby dělali pokroky v lásce k Pánu Ježíši a k bližním. Aby v Pána Ježíše Krista uvěřili.

Mezi křesťany vždycky byly a budou rozdílné názory na to, co věřící člověk dělat smí a co ne. Je tomu tak určitě i v našich řadách. V tehdejší korintském sboru nebyli jednotní v tom, zda křesťan smí jíst maso obětované modlám (1K 8-11,1). Jednalo se o maso ze zvířat, obětovaných božstvům v pohanských chrámech. V Korintu se toto maso dalo běžně koupit v masných krámech. Někteří korintští věřící maso bez problémů kupovali a jedli. Zřejmě neměli ani zábrany sednout si s tím do jídelny v pohanském chrámě. Jiní měli při jedení masa výčitky svědomí. Apoštol o nich píše: „*Někteří nedávno sami uctívali modly, a proto v tomto mase dosud cítí příchut' modloslužby.*“ (1K 8,7b Slovo na cestu) Korintští věřící se mezi sebou patrně nemohli shodnout na tom, jaký přístup k tomuto masu je správný. Napsali tedy dotaz Pavlovi. Chtěli vědět, zda jako křesťané toto maso smějí jíst. Pavlova odpověď na jejich otázku nevyzněla ani jako jednoduché ano, ani jako jednoduché ne. Samo o sobě nebylo jedení masa obětovaného modlám ničím duchovně škodlivým. Věřící, kteří to tak chápali, se však mohli stát pokušením pro ty, kdo v mase dosud cítili příchut' modloslužby. Pokušením, aby ti druzí maso jedli i navzdory svému svědomí, tedy s pocitem, že tím jedením uctívají modly. A to už škodlivé bylo. Škodlivé by bylo i to, kdyby křesťan toto maso jedl v rámci pohanských obřadů. Tím se mohl dokonce ocitnout ve společenství s démony (1K 10,14-22). Záleželo zkrátka na postoji jednotlivce a na situaci, v níž člověk maso jedl. Někdy bylo správné jíst, jindy zase rozhodně ne. Záleželo na účelu jedení - zda bylo ve službách Kristových či nikoliv. Podobně by se křesťané mohli pít o to, zda

smějí navštěvovat vegetariánské restaurace Góvinda, které jsou spjaty s Hnutím Hare Krišna (Góvinda se uvádí jako jedno ze jmen hinduistického boha Krišny, jméno má prý význam: *Ten, kdo těší zemi, krávy a smysly.*). A existovaly a existují i další rozmanité názory. Například na přípustnost společenského tance, líčení atd. Kristovo slovo do všech těchto situací se však nese ve stejném duchu jako apoštolova odpověď Korintským. Je třeba nemyslet jen na sebe, ale vždycky sledovat především to, co pomůže druhým k víře. Podle toho bude vypadat i odpověď na otázku, které jednání je v určité situaci vhodné a které nikoliv.

Podobné sporné otázky vyplývají mimo jiné ze skutečnosti, že jako křesťané nežijeme v izolaci od nevěřících. A je správně, že nežijeme v izolaci! Přicházejí tak mezi nás i noví lidé z řad nekřesťanů. To je pro nás příležitostí k ujasňování, co je pro naši víru podstatné a co nikoliv. Jako Kristovi učedníci vedeme neustálý zápas, abychom se od světa ani sektářsky neoddělili, ani s ním nesplynuli. Život je prostě nebezpečný!

Maso v krámech si mohli korintští věřící klidně kupovat a jíst ho. Mohli se od svých nevěřících známých klidně i nechat pozvat k jídlu. Jen kdyby se nevěřící přátelé zmínili o tom, že předložené maso bylo obětováno v pohanském chrámu, neměli ho křesťané jíst. Ne proto, že by to byl hřích, ale aby nedošlo k nedorozumění. Nevěřící si neměli myslet, že křesťan uctívá i modly. I my se můžeme nechat od nevěřících leckam pozvat. Takové setkání může být příležitostí k rozhovoru o Kristu. Avšak je dobře se před takovým setkáním modlit, aby nedošlo k nedorozumění, abychom se nějak nepodíleli na něčem, co s vírou v Krista nejde dohromady. Pán Ježíš stoloval společně s hříšníky (Mt 9,9-13; L 15,1n; 19,7-10). Nedělal to ale proto, že by se mu jejich hříchy líbily. Chtěl jim dát šanci, aby své hříšné cesty mohli opustit. Stejný přístup bychom měli mít i my.

Naším zaměřením by mělo být, abychom nikomu nepřekáželi na jeho cestě blíž ke Kristu – ať nevěřícímu nebo věřícímu. Ve starém Izraeli bývala takzvaná útočištná města (Ex 21,13; Nu 35,11-29; Dt 4,41-43; 19,2-13). Tam mohl utéci ten, kdo někoho neúmyslně zabil. Cesta k těmto městům měla být upravená (Dt 19,3) - jistě proto, aby se k nim člověk dostal co nejsnadněji. A tak i my bychom měli dělat všechno proto, abychom pro druhé upravili jejich cestu ke Kristu. Nemůžeme je sami spasit. Nemůžeme jim sami dát víru ani další duchovní růst. A přece můžeme udělat hodně proto, abychom jim cestu k víře usnadnili. Někdy tím, že nebudeme lpět na omezeních, která netvoří podstatu víry. Někdy zase tím, že se naopak v něčem omezíme kvůli nim. V závěru přečteného oddílu apoštol píše: „ ... *já se také snažím všem vyjít vstříc. Nehledám svůj vlastní prospěch, nýbrž prospěch mnohých, aby byli spaseni.* “ (1K 10,33 ČEP) To má být životní zaměření křesťana.